

VONESË ME QËLLIM

Gjashtë Fazat e Besimit (4) Eksodi 13:17 & Ligji Përtërirë 8:2

Jeta është e mbushur plot me pyetje të papërgjigjura. Unë po mendoja për disa këto ditë, se çfarë do të doja ta pyesja Perëndinë, kur ta takoja në qiell.

Por ajo që është më e paqartë për mua dhe që dua ta pyes të parën është; “*Përse Ai nuk i përgjigjet lutjeve menjëherë? Përse pret? Nëse Ai i dëgjon lutjet në momentin që thuhet dhe ka fuqinë për të bërë çdo gjë, përse Ai e vonon përgjigjen?*”

Jemi në Hapin e Tretë të Serisë, Gjashtë Hapat e Besimit.

Hapi Një është Ëndrra—“*Perëndia të jep ty një ëndërr për jetën tënde.*”

Hapi Dy është Vendimi—“*Ti duhet të vendosësh për të ecur pas kësaj ëndrre.*”

Ndërsa sot do të flasim për “Vonesën”—Sepse gjithmonë ka vonesa, pastaj vjen faza e Vështirësive, Rrugës pa Krye pastaj vjen Plotësimi i Ëndrrës.

Perëndia i përdor këto hapa në jetën tonë që të na mësojë më shumë besim.

Gjithmonë ka një periudhë pritje. Ëndrrat kurrë nuk plotësohen menjëherë. Abrahami pati ëndërrën që do të bëhej babai i një kombi të madh dhe priti deri në moshën 90vjeç, atëherë iu tha që do të kishte një bir, sepse nuk kishte fëmijë. Noeu kishte ëndërrën për të ndërtuar një arkë dhe iu deshën 120vjet; një pritje e gjatë. Jozefi do të bëhej drejtues në Egjipt, por më përparë kaloi disa vite në burg, duke pritur e pritur. Davidi u vajos si mbret, por nuk u bë mbret menjëherë; atë e ndoqi Sauli nëpër të gjithë vendin për ta vrarë.

Gjithmonë ka një periudhë vonesa.

Historia më klasike për vonesën është populli i Izraelit që u nxorr nga Egjipti dhe pastaj u endën për 40 vjet përpara se të hynin në Tokën e Premtuar, kur në fakt nga Egjipti për në Izrael është 14 ditë larg me këmbë. Atyre iu deshën 40 vite. Çfarë bënë ata për 40 vjet?

Eksodi 13:17 *"Kur Faraoni e la popullin të shkojë, Perëndia nuk e çoi nëpër rrugën e vendit të Filistejve, megjithëse kjo ishte më e shkurtëra, sepse Perëndia tha: 'Që të mos pendohet populli, kur të shohë luftën, dhe të mos kthehet në Egjipt'"*

Ata u Vonuan me Qëllim? Perëndia i lejoi të endeshin për 40 vjet? Përse?

1. Perëndia i përdor vonesat për të na përgatitur. Izraelitët nuk ishin të përgatitur për luftën që i priste, dhe Perëndia kishte merakun që ata nuk do të mund ta përballonin dot. Sepse çdo ëndërr ka vështirësi. Vonesa për ta ishte me qëllim nga Perëndia.

Ai i përdor vonesat në jetën tënde për të të përgatitur për vështirësitë që ke përpara.

2. Perëndia i përdor vonesat për të na provuar ne. *"Kujto gjithë rrugën që Zoti, Perëndia yt, të ka bërë të përshkosh në këto dyzet vjet në shkretëtirë që ti të ulësh kokën dhe*

të vihesh në provë, për të ditur çfarë kishte në zemrën tënde...” **Ligji i Përtërirë 8:2**

Si reagon ti ndaj vonesave? Perëndia thotë që të testojnë besimin. Testi i pjekurisë tregohet qartë sesi reagon ti, kur je në pritje, kur gjërat nuk ndodhin menjëherë në jetën tënde. Si reagon në ditë të tilla?

E keqja është që populli i Izraelit nuk e kaloi dot këtë test. Ata nuk e kaluan dot kurrë Hapin Tre të besimit. Nga të gjithë Izraelitët që dolën nga Egjipti, vetëm dy prej tyre hynë në Tokën e Premtuar. Një brez i tërë duhet të vdiste në shkretëtirë; brezi pas tyre hyri në këtë tokë. Vetëm Jozueu dhe Kalebi.

Përse? Sepse të gjithë bënë atë që nuk duhej të bënin në kohën kur ishin shkretëtirë.

Kur ti kalon nëpër vonesat e jetës, kur ti je duke pritur përgjigjen e lutjes, Perëndia thotë: *“Ka katër gjëra që s’duhet të bësh.”* Ai të thotë ty mos i bëj këto gjëra sepse këto gjëra e zgjasin më shumë vonesën.

Mos ki frikë, Mos u shqetëso, Mos u dorëzo, Mos harro

1. Mos Ki Frikë

Ky ishte gabimi i parë që bënte Izraelitët. Ka shumë faktorë përse po vonohen përgjigjet e lutjeve por ama, kjo e para është faji yt. Perëndia thotë mos ki frikë. *“Ata nuk deshën të hynin në tokën e premtuar...Duke thënë: (Kemi frikë se...) Është një popull më i madh dhe më shtatlartë se ne...”* **Ligji i Përtërirë 1:26 + 28**

Ata patën besim të mjaftueshëm për të dalë nga Egjipti, por nuk patën shumë besim për të hyrë në Tokën e Premtuar. Ata kishin Frikë.

E keqja e frikës është se të mban në shkretëtirë, në shkretëtirën e jetës, në kohën e thatësisë. Thjesht sa e zgjat vonesën. Shumë nga ëndërrat e tua nuk janë plotësuar, jo për shkak të Perëndisë, por për shkakun tënd, sepse ti nuk e ke hedhur hapin e besimit.

“Ndonjë ditë tjetër kam për t’u përkushtuar më shumë; por jo sot, herë tjetër...”

Ajo që po të pengon është frika. Perëndia thotë *“Mos ki Frikë. Frika sjell vonesa në jetë dhe të pengon të ecësh para.”*

E kundërta e frikës është të fokusohesh në praninë e Perëndisë. Kupto faktin që Perëndia është me ty. Kur ke frikë të bësh atë që të kërkon Perëndia, ajo që duhet të bësh është të fokusosh mendjen në praninë e Perëndisë. Ai thotë: *“Unë gjithmonë do të jem me ty.”*

“Mos ki frikë, sepse unë jam me ty, mos e humb, sepse unë jam Perëndia yt. Unë të forcoj dhe njëkohësisht të ndihmoj dhe të mbaj...” **Isaia 41:10**

Në jetë nuk do të kesh asnjë moment që do të jesh vetëm. Ai është me ty tani, ka qenë me ty gjithmonë, do të jetë me ty gjithmonë. Ai është me ty në ditë të mira dhe të vështira. Ai është me ty kur e ndjen dhe kur nuk e ndjen. **Perëndia thotë: “Unë jam me ty.”**

Në Bibël, thuhet 365 herë “*mos ki frikë*”—një thënie për çdo ditë. Perëndia të thotë: “*pavarësisht se çfarë je duke kaluar, mos ki frikë sepse Unë jam me ty.*” Ne e harrojmë shpesh këtë fakt, dhe sa e harrojmë këtë gjë, fillon frika. Mos ki frikë por kije mendjen tek prania e Perëndisë—Ai është me ty gjithmonë.

Disa nga ju mund të jenë në Fazën, Hapin e Pritjes tani. Ti ke qenë duke u lutur për diçka dhe ajo nuk ka ndodhur akoma. Ti ke filluar të mendosh që Perëndia të ka harruar. Por nuk është e vërtetë. Ai e di se nëpër çfarë situatë je duke kaluar. Ai po e vonon përgjigjen me qëllim. Perëndia do që ta forcojë karakterin tënd, dhe do që t’i besosh Atij më shumë. Ti mund ti zësh besë, ti mund të mbështetesh tek Ai. Mos ki frikë.

2. Mos u Shqetëso.

Mos u shqetëso. Mos e prish terezinë. Mos u anko. Kjo është e zakonitë nëse je në Fazën e Vonesës. Ne shqetësohemi, turbullohemi, stresohemi, ankohemi për hiç gjë. Ky ishte reagimi i dytë ndaj Izraelitëve.

“...Populli u dëshpërua (e humbi durimin) për shkak të rrugës. Populli, pra, foli kundër Perëndisë dhe kundër Moisiut... (ata murmuritën kundër tyre).” Numrat 21:4-5

Kjo është tipike për çdo njeri, por ama ishte mëkat dhe ky mëkat nuk i la të hynin në Tokën e Premtuar. Ata murmërisnin dhe ankoheshin gjithë kohën, pavarësisht se çfarë kishte bërë Perëndia për ta—Dhjetë plagët që u hodhi Egjiptasve, hapja e Detit të Kuq. Ata u ankuan për rrugën, vonesën e gjatë, për drejtuesit, që s’kishin ujë—pastaj Perëndia u siguronte, jepte ujin. Ata u ankuan për ushqimin—dhe ushqimin e siguroi Perëndia për ta. Pastaj u ankuan për ushqimin që u dha Perëndia. Është shumë e lehtë të ankohesh kur je në pritje. Nëse kemi mundësi për t’u ankuar, ne nuk e kemi problem sesa presim. Kur pret autobuzin njerëzit ankohen, për sa kohë që njerëzit po ankohen po flasin me njëri-tjetrin dhe koha ikën, se kanë problem sa presin.

Mos u shqetëso. Mos e prish terezinë. Mos u anko. Kur bëhemi më murmuritës është koha kur presim që Perëndia të veprojë. Por, ne e kemi me të shpejtë, Zoti e ka marrë shtruar. *“...Kur ecën me hapa të shpejta gabon rrugë.”* (i paduruari, do e fusë veten në bela) **Fjalët e Urta 19:2**

Kur ne përpiqemi ta marrim situatën në duart tona, fusim veten në bela. Ne përpiqemi të ndihmojmë Perëndinë. Të acaron shumë kjo gjë; kur ti e ke me shumë ngut dhe Perëndia e ka marrë shtruar. Sepse Perëndia kurrë nuk e ka me ngut. Bibla thotë për Të, një ditë e ka si 1000 vjet dhe 1000 vjet si një ditë. Ai është më i madh se koha. Një nga gjërat më të kota që përpiqet njeriu është, kur mundohet të ngutë Perëndinë.

Kur ty të humbet durimi, ti fillon dhe i bën vetë gjërat. Ti e merr ëndrrën e Perëndisë për jetën tënde, dhe vendos për ta bërë atë gjë, pastaj kur vjen koha e vonesës dhe po vonohet

më shumë sesa doje, ti mundohesh t'i zgjidhësh vetë gjërat, dhe vendos në kokën tënde si të veprosh. Ti vepron pa pritur Perëndinë.

Kështu veproi Abrahami. Perëndia i premtoi se do t'i jepte një djalë. Kur shkoi 75 vjeç Abrahami akoma ishte pa fëmijë, Sara nuk kishte mundësi të ngelte shtatzanë. Ata vendosën që të kishin një djalë me Hagarin, shërbëtoren e Sarës. Hagar ngeli shtatzënë me një djalë dhe ia vunë emrin Ismael. Abrahami mendoi që mrekullia u plotësua me Ismaelin por, Perëndia i tha “jo.” Ajo që një shtatzëni normale. Ai nuk ishte femija që kishte premtuar Perëndia. Por Perëndia e bekoj gjithsesi Ismaelin dhe ai do bëhej babai i një kombi. Ai është babai i të gjithë Arabëve.

Perëndia tha që do të vinte një fëmijë tjetër. Më vonë Abrahamit i lindi Isaku nga Sara e cila ishte e vjetër dhe nuk kishte lindur kurrë fëmijë, kur ishte në moshën e një gjysheje ajo e lindi djalin. Isaku u bë babai i kombit të Izraelit.

Gjithë trazirat në lindjen e Mesme mes Arabëve dhe Izraelit e kanë fillimin nga një grindje familjare. Kjo gjë ka disa mijëra vite që vazhdon vetëm se Abrahami u ngut. Ismaeli dhe Isaku ishin vëllezër për babe. Sa herë që Arabët dhe Izraelitët thonë që nuk kemi lidhje me njëri-tjetrit, po gënjejnë sepse kanë të njëjtin baba—Abrahmin. Për shkak se Abrahami u ngut, u krijua një konflikt disa mijëra vjetër dhe që akoma nuk është zgjidhur. Sa herë që je i paduruar, aq herë ke për ta fut veten tënde në telashe.

Perëndia nuk ka nevojë për ndihmën tënde. Prandaj, qetësohu.

Mos u shqetëso, por prit kohën e Perëndisë. *“Rri në heshtje para Zotit dhe prite atë... Hiq dorë nga zemërimi dhe lëre përbuzjen; mos u dëshpëro; kjo do të çonte edhe ty të bëje të kegen.” Psalmi 37:7-8*

Pritja tregon besim, sepse tregon që ti je duke pritur në Perëndinë. Një herë, Jezusi dhe dishepujt e Tij ishin në një varkë dhe Jezusin e zuri gjumi. Një stuhi e madhe filloi dhe dishepujt ishin shumë të shqetësuar. Jezusi ishte në një qoshe të varkës në gjumë. Ata e zgjuan Jezusin dhe i thanë: “Pse po fle?” A mendonin ata që Perëndia do ta lejonte barkën të përmbitej me gjithë Jezusin në të? Jezusi, që rrinte në gjumë, po thoshte: “Unë mund t'i besoj Perëndisë edhe në mes të stuhisë. Nuk kam pse të shqetësohem.”

Kur ne gjendemi në stuhi, rrimë gjithë natën zgjuar. Dhe shqetësohemi për atë që po ndodh. Vetëm fakti që ne po rrimë zgjuar gjithë natën tregon që ne nuk po jetojmë me besim. Nuk na zë gjumi sepse nuk po besojmë që Perëndia me të vërtetë mund ta rregullojë këtë punë. Perëndia thotë: “Mos ki frikë, mos u shqetëso. Mbaj mend që Unë jam gjithmonë me ty dhe ki besimi që Unë kam kohën e duhur në lidhje me çdo gjë.”

Vargu thotë: “Prite Zotin, prit që Ai të veprojë...” Kur pret me padurim nuk të ndihmon të qetësohesh. Kur je gjithë kohën i paduruar, të acaron më shumë.

Shqetësimi të bën të ndihesh më keq; mos u shqetëso, mos u mërzit, fillo t'i besosh Perëndisë.

“Ai e ka bërë çdo gjë të bukur në kohën e vet...” **Predikuesit 3:11**

Unë e di që ky është Hapi më i vështirë ndër të Gjashtë Hapat e Besimit. Për ne është më e lehtë të punojmë dhe përpiqemi sesa të presim. Perëndia thotë: *“Unë do t'i zgjidh problemet që ke me një kusht; Nëse Ti Pret.”*

Vonesa ta forcon karakterin, Ai mund t'i rregullojë gjërat më mirë sesa ti.

3. Mos u Zhgënje.

Mos u zhgënje, mos u dekurajo. Mos u dorëzo. Kjo është gjëja e tretë që nuk i la Izraelitët të hynin në Tokën e Premtuar. *“Të gjithë bijtë e Izraelit murmursnin kundër Moisiut...*

“Sikur të kishim vdekur në vendim e Egjiptit ose të kishim vdekur në këtë shkretëtirë!... Të zgjedhim një kryetar dhe të kthehemi në Egjipt.” **Numrat 14:2-4**

Ata hoqën dorë nga ëndrra e tyre, i kthyen shpinën. Ata kishin pritur 400 vjet në skllavëri por tani për shkak të vonesës donin të ktheheshin në Egjipt. *“Sikur”* dhe *“të kthehemi”* janë shprehje që tregojnë ti je i zhgënjyer—ata ishin të dekurajuar, po dorëzoheshin.

Sikur—ka kuptimin “do gjej një mundësi të dytë”. Kur Perëndia na jep një ëndërr pas të cilës Ai do që të shkojmë, vendos për ta realizuar atë, dhe nëse nuk ecin të gjitha gjërat mirë ne fillojmë të hamendësojmë për një ide të dytë vetë. *“Mos ia futa kot unë kësaj ideje?”* Ndoshta Perëndia nuk po më dëgjon. Ai nuk kujdeset më për mua. Sikur të bëja diçka ndryshe. Sikur të kisha bërë këtë ose atë gjë.”

I gjejmë vetë mundësitë e dyta.

Dhe pastaj ne themi: “Le të kthehemi në Egjipt.” Kur kalon nëpër Fazën e Pritjes, ke tendencën ti bësh gjërat e shkuara më të bukura se ç'kanë qenë në të vërtetë. *“Sa të mira ishin ato kohë, ditë!”*—të cilat nuk është se ishin ndonjë gjë aq e mirë gjithësesi. E vetmja gjë e mirë që kanë ato ditë është që, ato kanë ikur, kanë mbaruar. Izraelitët kishin qenë skllavër.

A je përballur ti me këto të dyja, *“Sikur”*, dhe *“le të kthehem”*? Sepse shumica prej nesh kanë ardhur nga një qytet ose fshat tjetër në Tiranë, dhe kur jeta është vështirësuar, *mund të kemi dashur të kthehemi pas.*

Disa njerëz, më mirë jetojnë në skllavëri sesa të përballen me frikën e lirisë. Ata nuk janë gati me ec përpara dhe të punojnë për ta zgjidh problemin deri në fund. Ata duan të kthehen, të dorëzohen. Ata duan më mirë të bëjnë një jetë të rëndomtë. Mos bëj atë që është më pak e sigurtë sesa ajo që ka Perëndia për jetën tënde, sepse ajo është më e mira. Edhe sikur kjo të jetë, si ecja nëpër një tunel konfliktesh, ec nëpër atë tunel. Në mes të tunelit është errësirë dhe ti do që të kthehesh mbrapsht tek drita. Por, duhet të vazhdosh sepse dhe në anën tjetër të tunelit ka dritë.

Në vend që të zhgënjehesh—ji i qëndrueshëm dhe lutu.

A të kujtohet kur Perëndia i tha Jozueut të marshonte rreth e qark mureve të Jerikos dhe ata do të shembeshin? Nuk u shembën kur mbaruan marshin e parë. Ata duhet të marshonin 7 herë, 7 ditë rresht. Dhe ditën e 7 duhet të marshonin 7 herë brenda ditës. Përse po e vonon Perëndia këtë gjë? Nëse Perëndia do ta shembte murin pse nuk e shembi pas marshimit të parë? Sepse Ai po i mësonte ata të ishin të qëndrueshëm, këmbëngulës dhe të luteshin.

“Le të mos lodhemi duke bërë të mirën; sepse, po të mos lodhemi, do të korrim në kohën e vet.” Galatasve 6:9 Ky është ligji i korrjes: *“Në jetë do të korrësh atë që do të mbjellësh.”* Nëse mbjell kritika, të tjerët do të kritikojnë. Nëse mbjell dashuri, do të duan. Nëse mbjell bujari, do të korrësh bujari. Është një nga ligjet e universit, gjithmonë do të korrësh atë që mbjell. Nëse mbjell misër të verdhë do të korrësh misër të verdhë, dhe jo misër kokoshkash. Gjithmonë ke për të korrur atë që ke mbjell. Por, tek Ligji i Korrjes gjithmonë ka një kohë pritje mes mbjelljes dhe korrjes. Duhet gati një stinë për të korrur, ti mbjell në një stinë për të korrur në stinën tjetër. Ka vonesë mes këtyre stinëve. Perëndia po shikon nëse ti do të vazhdosh të mbjellësh—do të shikojë nëse e ke me të vërtetë seriozisht këtë gjë.

Nëse Perëndia shikon qëndrueshmëri në jetën tënde ka për të sjellë kohën e korrjes. Nuk do të vijë në sekondë, sepse pa vonesë, nuk ka rritje karakteri, nuk ka rritje besimi.

Jezusi tha para 2000 vjetësh. *“Duhet të lutemi vazhdimisht pa u lodhur...” Luka 18:1* Të lutesh vazhdimisht ose të heqësh dorë, këto janë dy opsionet që kemi në jetë. Ti gjithmonë do të jesh duke bërë njërën nga të dyja. Nëse lutesh vazhdimisht nuk heq dorë kollaj, sepse ty s’ka gjë që të zhgënjën. Por nëse nuk lutesh, ke për të hequr dorë shpejt. Do të dorëzohesh. Ke për t’u zhgënjyer nga problemet që të dalin në jetë—familja, shkolla, puna e të tjera. Prandaj, vazhdo të lutesh vazhdimisht.

Për çfarë të lutem gjatë Kohës së Pritjes në jetë? Lutu: *“Zot më ndihmo të vazhdoj dhe të mos dorëzohem.”* Bibla thotë, *“Ata që shpresojnë, që presin Zotin, fitojnë forca të reja, u përtërihen energjitë. Ngrihen me krahë si shqiponja, vrapojnë pa u lodhur, ecin pa u lodhur, pa u dorëzuar.” Isaia 40* Ata nuk dinë të dorëzohen. Vazhdojnë, vazhdimisht.

4. Mos Harro

Gjatë kohës së vonesës ne harrojmë shumë gjëra. Harrojmë ëndrrën tonë. Harrojmë se çfarë ka bërë Zoti në jetën tonë. Harrojmë sesa i mirë ka qenë Perëndia në të shkuarën. Harrojmë që Perëndia është me ne. Harrojmë fuqinë e Perëndisë. Harrojmë të mbështetemi tek fuqia e Perëndisë dhe fillojmë të fokusohemi tek problemet tona dhe jo se çfarë ka bërë Ai për ne. Bibla thotë, Mos Harro!

Ky ishte gabimi i katërt që i mbajti Izraelitët në shkretëtirë. **Psalmi 106:7-8, 13** *“Etërit tanë në Egjipt nuk i kuptuan mrekullitë e Perëndisë, nuk kujtuan numrin e madh të mirësive të Tij dhe ngritën krye pranë Detit të Kuq. Megjithatë Zoti i shpëtoi për hir të*

emrit të Tij, për të bërë të njohur fuqinë e Tij. Por shpejt i harruan veprat e Tij dhe nuk pritën me besim plotësimin e planit të Tij.”

Është e pabesueshme sesa të shkurtër që e kishin kujtesën Izraelitët. Në Egjipt, Perëndia bëri 10 mrekulli të mëdha por populli i Izraelit i harroi të gjitha pas disa ditësh kur ishin para Detit të Kuq dhe thanë, “*Do të vdesim të gjithë!*” Ata harruan se çfarë kishte bërë Perëndia. Perëndia bën një mrekulli tjetër duke hapur Detin e Kuq në dy pjesë. Ata kaluan në të thatë mes për mes detit dhe kur dolën në anën tjetër e harruan dhe këtë mrekulli. “*Do të vdesim nga etja në këtë shkretëtirë!*” Perëndia bën një mrekulli tjetër dhe siguron ujë. Ata e harruan dhe u ankuan. “*Do të vdesim për bukë –s’kemi ushqim.*” Ata harronin gjithmonë.

Ne nuk duhet të jemi të shpejtë për t’i gjykuar ata dhe të themi sa “kot” ishin sepse ne bëjmë të njëjtën gjë. Kur ndodh një vonesë në jetën tonë, ne fillojmë të sillemi sikur Perëndia nuk ka bërë kurrë ndonjë gjë për ne.

A të ka ndihmuar Perëndia në të shkuarën? Sigurisht që të ka ndihmuar. Ti nuk mund të presësh që Ai do të ndihmojë nesër apo në ditët në vazhdim...Nëse ti sillesh kështu “*Perëndia nuk ka për të më nxjerrë nga gjendja ku jam.*”

Ti ke harruar të gjitha herët kur Ai të ka ndihmuar më parë. Ka shumë herë që ti nuk e ke kuptuar fare por Ai ka qenë Aty dhe të ka ndihmuar.

Çfarë gjërash ke harruar ti, çfarë ka bërë Perëndia për ty, si të ka ndihmuar Ai ty? Unë po bisedoja para dy ditësh me një të krishterë që nuk dinte ti përgjigjej pyejtes “Çfarë ka bërë Perëndia për ty?”

Pasojat e harresës, thotë Bibla janë “*...ata nuk donin të pritnin.*” Në vend që të harrosh, kujto të gjitha premtimet e Perëndisë. Në Bibël ka mbi 7000 premtime. Sa herë që unë do të përballem me një problem, në Bibël ka një premtim për atë problem. Gjithmonë premtimet janë më të mëdha sesa problemi që po kalon ti. “*Beko, shpirti im, Zotin, dhe mos harro asnjë nga të mirat që ka bërë.*” **Psalmi 103:2**

“Zoti nuk vonon plotësimin e premtimit të tij...por është i durueshëm ndaj nesh...”

2 Pjetrit 3:3-8

Ti pyet veten: “Përse nuk po i plotëson Perëndia premtimet që ka thënë Ai për mua? Ai po të pret ty. Ti mendon se je duke pritur Perëndinë? Ai po pret që të mësohesh dhe të mos kesh frikë, të mos shqetësohesh, të mos zhgënjehesh, të mos harrosh.

Ai do që t’i mësosh këto gjëra para se Ai të sjellë plotësimin e ëndrrës që të ka dhënë. Ai do që tek ti të rriten disa gjëra në jetën tënde. Perëndia nuk e ka kurrë me të shpejtë. Ai mund t’i bëjë gjërat menjëherë, e ka fuqinë dhe mundësinë; por, Ai ka një plan më të madh. Vonesat që vijnë në jetën tënde nuk e prishin qëllimin e Perëndisë për ty. Por e plotësojnë atë qëllim. Ata e bëjnë qëllimin e Tij më të mirë.

Çfarë është ajo gjë që ke qenë duke pritur nga Perëndia?
Çfarë është ajo gjë për të cilën, ti je lutur dhe po pret që Perëndia të bëjë diçka për ty?
Çfarë situatë do që të ndryshojë Perëndia për ty?
Cila lutje akoma nuk ka marrë përgjigje, megjithëse ti po lutesh prej kohësh?
A është një zgjidhje që duket e pamundur, për punë, për lekë, mund të jetë shëndeti apo çfarëdo gjëje tjetër?
Ndoshta ti ke kohë që pret që Perëndia të sjellë personin e duhur tek Ty?
Ndoshta ti ke qenë duke pritur që Perëndia ta kthejë një krizë në një zgjidhje?
Perëndia nuk ka harruar. Dhe vonesa nuk është harresë. “Jo akoma”, nuk është e njëjloj me “Jo”.

“Sepse vegimi është për një kohë të caktuar, por në fund ai do të flasë dhe nuk do të gënjejë; në se vonon, prite se me siguri do të vijë dhe nuk do të vonojë.” Habakuku 2:3

Gjërat që ti i ke pritur në jetë, Perëndia do t’i japë, do t’i realizojë nëse ti:
“Nuk zhgënjehesh, Nuk shqetësohesh, Nuk frikësohesh dhe Nuk harron.”

Lutja: